

Ο ΘΥΜΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια πολύχρωμη χώρα που λεγόταν **Συναισθηματούπολη**, ζούσε ένας μικρός κόκκινος ήρωας, ο **Θυμούλης**.

Ο Θυμούλης ήταν δυνατός, φωνακλάς και όταν κάτι δεν του άρεσε, φούσκωνε σαν μπαλόνι και φώναζε:

— «ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΑΥΤΟ!»

Μαζί του ζούσαν και οι φίλοι του:

- Η **Λυπούλα**, ένα μικρό μπλε συννεφάκι που όταν στενοχωριόταν, της έτρεχαν δακρύτσες.

- Ο **Οργίκος**, ένας κόκκινος δράκος που όταν θύμωνε πολύ, έκανε «ΦΟΥ!» και πετούσε καπνό από τα ρουθούνια του.

- Και ο **Ανησυχούλης**, ένα κίτρινο σκιουράκι που πάντα έτρεμε και ρωτούσε:
— «Κι αν γίνει κάτι κακό;»

Μια μέρα, ο Θυμούλης έπαιζε με τουβλάκια. Έφτιαχνε έναν ΠΥΡΓΟ, τον πιο ψηλό της Συναισθηματούπολης.
Ξαφνικά, πέρασε ο Ανησυχούλης και... «ΜΠΑΜ!» έριξε κατά λάθος τον πύργο κάτω.

Ο Θυμούλης ένιωσε **το πρόσωπό του να καίει** και την **καρδιά του να χτυπά δυνατά**.

— «ΘΑ ΦΩΝΑΞΩ!» είπε.

Και τότε... εμφανίστηκε ο Οργίκος.

— «Φώναξε δυνατά! Πες του ότι σε πείραξε!» του είπε.

Μα πριν προλάβει να φωνάξει, ήρθε η Λυπούλα και κάθισε δίπλα του.

— «Θυμούλη, βλέπω ότι είσαι στενοχωρημένος... Εγώ όταν μου συμβαίνει κάτι άσχημο, παίρνω μια βαθιά ανάσα και κλαίω λίγο. Μετά νιώθω καλύτερα», του είπε ήσυχα.

Ο Θυμούλης την άκουσε.

Πήρε μια βαθιά ανάσα... «Φφφουουου...»

Και αντί να φωνάξει, είπε:

— «Ανησυχούλη, στενοχωρήθηκα πολύ που έπεσε ο πύργος μου.»

Ο Ανησυχούλης κοίταξε κάτω ντροπαλά.

— «Συγγνώμη, Θυμούλη... Δεν ήθελα να τον ρίξω...»

Και τότε έγινε κάτι μαγικό ✧✧

Ο Θυμούλης **ξεφούσκωσε** σαν μπαλόνι και το κόκκινο χρώμα του έγινε πιο απαλό.

Ο Οργίκος σταμάτησε να πετάει καπνό, η Λυπούλα χαμογέλασε και ο Ανησυχούλης σταμάτησε να τρέμει.

Όλοι μαζί έχτισαν **έναν καινούργιο πύργο**, πιο ψηλό και πιο όμορφο από πριν.
Ο Θυμούλης κατάλαβε πως **ο θυμός δεν είναι κακός**, αρκεί να **τον ακούς** και να **τον λες με λόγια** — όχι με φωνές και σπρωξιές.

Από τότε, όποτε κάποιος στη Συναισθηματούπολη ένιωθε θυμό, λύπη, οργή ή ανησυχία, δεν ήταν μόνος.
Οι φίλοι ήταν εκεί — να τον ακούσουν, να αναπνεύσουν μαζί και να φτιάξουν ξανά τον πύργο τους

Και ζήσανε αυτοί καλά, κι εμείς καλύτερα.